

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Mgr. M. K.**, zastoupen Mgr. Markétou Koubíkovou, advokátkou se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, proti žalovaným: **1) Krajský soud v Českých Budějovicích**, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, **2) Krajské státní zastupitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Goethova 2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 9. 2018, č. j. 50 A 66/2018 - 14,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal, aby Krajský soud v Českých Budějovicích (dále též „krajský soud“) určil, že zveřejnění podání Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích (dále též „státní zastupitelství“) ze dne 11. 7. 2018 v insolvenčním rejstříku dlužníka V. Ch. G a. s., vedeném krajským soudem, představuje nezákonný zásah do práv žalobce. Obsahem předmětného podání byl podnět státního zastupitelství k rozhodnutí soudu o přeměně reorganizace v konkurs spojený s návrhem na odvolání společnosti B. I. K. (dále též „B.“) z věřitelského výboru, to vše v insolvenční věci dlužníka V. Ch. G. a. s. Dle žalobce podání státního zastupitelství odkazovalo na poznatky získané v trestním (přípravném) řízení a byla k němu přiložena e-mailová komunikace žalobce s právním zástupcem B. Tato komunikace sice nebyla zveřejněna v elektronickém insolvenčním rejstříku, avšak k listinné části insolvenčního spisu mají přístup všichni účastníci insolvenčního řízení a případně i další osoby, které osvědčí právní zájem. Došlo tedy k porušení Listiny základních práv a svobod, konkrétně čl. 10 odst. 3 (ochrana soukromí) a čl. 13 (listovní tajemství), k porušení § 8a a § 8c zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní řád“) a k porušení povinnosti mlčenlivosti žalobce jako advokáta. Žalobce se podanou žalobou dále domáhal, aby krajskému soudu bylo zakázáno pokračovat v porušování jeho práv, aby krajský soud

z nepřístupnil obsah e-mailové komunikace mezi ním a právním zástupcem B. a aby k této e-mailové komunikaci jako k důkazu nepřihlížel.

II.

[2] Krajský soud žalobu v záhlaví uvedeným usnesením odmítl pro nedostatek pravomoci přezkoumávat zákonnost žalobcem vymezených úkonů státního zastupitelství a krajského soudu. Žalované totiž nelze považovat za správní orgán ve smyslu zákonné definice v § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Postup insolvenčního soudu spočívající v založení návrhu státního zastupitelství v insolvenčním spisu dlužníka lze bezesporu považovat za výkon jurisdikční činnosti ve smyslu § 7a zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „insolvenční zákon“). Výkonem soudní moci totiž není pouze samotné rozhodování soudu, ale i výkon takových činností, které jsou s ním bezprostředně spjaty. Při výkonu této činnosti nelze považovat krajský soud za správní orgán, jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudek ze dne 25. 7. 2005, č. j. 8 Ans 2/2005 - 63). Nelze mu proto nařídit „nekonání“, jehož se domáhá žalobce. Ve vztahu ke státnímu zastupitelství krajský soud konstatoval, že účelem jeho účasti v insolvenčním řízení je ochrana veřejného zájmu. Je oprávněno do řízení vstoupit v jakémkoliv jeho stádiu na základě jím získaných poznatků a činit v něm procesní úkony, jejichž povahu a rozsah upravuje § 35 odst. 2 o. s. ř. Vstupem do řízení se státní zastupitelství stává procesním subjektem a jím učiněné úkony nelze považovat za úkony správního orgánu. V posuzované věci státní zastupitelství při podání podnětu učinilo úkon, který je oprávněn učinit každý účastník předmětného řízení, nejednalo tedy z vrchnostenské pozice správního orgánu. Krajský soud proto nemá pravomoc přezkoumávat jeho postup.

III.

[3] Proti napadenému usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby).

[4] Namítá, že byly splněny podmínky příslušnosti správních soudů ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007 - 197. Státní zastupitelství je zařazeno do moci výkonné, je vybaveno působností a disponuje souhrnem právních prostředků, jež jsou mu zákonem svěřeny k plnění jeho úkolů. Příslušnost správních soudů je dána. Krajský soud rovněž chybně vymezil podstatu zásahu. Ta nespočívá v podání návrhu na odvolání jednoho z členů věřitelského výboru, ale v porušení § 8c a § 8d trestního řádu, neboť v insolvenčním rejstříku byly zveřejněny listiny získané v trestním řízení. Státní zastupitelství přitom předmětné listiny a informace získalo díky svému vrchnostenskému postavení v trestním řízení. Nelze tedy souhlasit s tím, že státní zastupitelství nejednalo mocensky z pozice orgánu veřejné moci. Pokud státní zastupitelství získalo listiny v řízení, kde jednalo vrchnostensky, je další využití takto získaných listin, byť i v civilním řízení, kde státní zastupitelství vrchnostensky nevystupuje, vrchnostenským aktem, proti němuž je zásahová žaloba přípustná. Stěžovatel souhlasí s krajským soudem, že soud při výkonu jurisdikční činnosti za správní orgán považovat nelze. Nezákonného zásahu proti němu se dopustilo státní zastupitelství, které však nápravu provést nemůže. To je v dispozici Krajského soudu v Českých Budějovicích, který inkriminovaný insolvenční spis vede. Proto jej stěžovatel rovněž označil jako žalovaného. Jelikož se jedná o stejný krajský soud, který rozhodoval o podané správní žalobě, jsou soudci krajského soudu z projednávání předmětné věci vyloučení a krajský soud měl postupovat podle § 9 odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[5] Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud úvodem připomíná, že v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o odmítnutí žaloby přichází pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přičemž pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále dle písm. c) uvedeného ustanovení, spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98). Nejvyšší správní soud je tedy oprávněn zkoumat pouze to, zda rozhodnutí krajského soudu, resp. podmínky pro odmítnutí žaloby, a řízení tomuto rozhodnutí přecházející jsou v souladu se zákonem; jeho úkolem není věcně přezkoumávat, zda je žaloba stěžovatele důvodná, tj. zda jednání žalovaného bylo nezákonné či nikoli (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49; či ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65).

[9] Jelikož stěžovatel v kasační stížnosti rovněž namítl, že všichni soudci krajského soudu měli být z projednávání věci vyloučeni, zabýval se Nejvyšší správní soud předně touto námitkou, neboť rozhodoval-li by ve věci vyloučený soudce, zakládalo by to zmatečnost řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[10] Stěžovatel spatřuje podjatost všech soudců krajského soudu v tom, že právě tento krajský soud vede insolvenční řízení, v jehož rámci byly zveřejněny sporné listiny, a z tohoto důvodu je v posuzované věci rovněž žalovaným. Stěžovatel tedy zpochybňuje nepodjatost krajského soudu jakožto celku ve smyslu instituce.

[11] V souladu s § 8 odst. 5 s. ř. s. *[ú]častník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřiblíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*

[12] V projednávané věci stěžovatel namítá podjatost celého krajského soudu jakožto instituce. Tento postup již sám o sobě odporuje judikatuře Nejvyššího správního soudu, který opakovaně konstatoval, že nelze namítat podjatost soudu jako instituce, ale pouze podjatost jednotlivého soudce či soudců (srov. usnesení ze dne 5. 8. 2009, č. j. Nao 45/2009 - 39, či ze dne 19. 11. 2009, č. j. Nao 71/2009 - 91). Uvedený závěr aproboval Ústavní soud v usnesení ze dne 26. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 187/10. Pro posouzení věci je ovšem rozhodné, že na podjatost krajského soudu, tedy v podstatě všech soudců krajského soudu, stěžovatel poukázal až v kasační stížnosti. Dle výše citovaného ustanovení přitom platí, že účastník řízení musí námitku podjatosti uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl. Spatřuje-li tedy stěžovatel důvod podjatosti ve vedení předmětného insolvenčního řízení tímž krajským soudem, je zřejmé, že mu

tento musel být znám nejpozději v den podání žaloby. Stěžovatel podal žalobu u krajského soudu dne 5. 9. 2018. Ve smyslu § 40 odst. 1 a 2 s. ř. s. lhůta jednoho týdne uplynula dnem 12. 9. 2018. Vzhledem k tomu, že ve stanovené lhůtě stěžovatel námitku podjatosti vůči soudcům krajského soudu neuplatnil, nemůže Nejvyšší správní soud k této námitce uplatněné v kasační stížnosti přihlídnout a zkoumat její důvodnost, neboť byla uplatněna opožděně (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, č. j. Nao 33/2005 - 160).

[13] Nad rámec výše uvedeného považuje Nejvyšší správní soud za vhodné doplnit, že krajský soud postupoval správně, pokud po zjištění nedostatku pravomoci správních soudů k projednání předmětné věci žalobu odmítl, aniž by předtím učinil další úkony v řízení. Takový postup odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 4, konstatoval, že pokud „je zcela zjevné, že nejsou splněny podmínky řízení o podaném návrhu, a tento nedostatek podmínek řízení je neodstranitelný, není úkolem soudu toto řízení dále vést a rozhodovat např. o žádostech účastníků o ustanovení zástupce, ale naopak řízení bez dalšího ukončit tím, že bude příslušný návrh odmítnut, či v zákonem stanovených případech řízení zastaveno.“ Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2016, č. j. 3 As 216/2015 - 16, pak vyplývá, že nesplnění poučovací povinnosti ve fázi, kdy krajský soud teprve řeší otázku podmínek řízení (v případě uvedeného rozsudku splnění poplatkové povinnosti), přičemž není zřejmé, zda vůbec ve věci povede nějaké řízení, není podstatnou procesní vadou odůvodňující případné zrušení usnesení krajského soudu.

[14] Další námitky stěžovatele směřují proti závěru krajského soudu o absenci základní podmínky řízení spočívající v tom, že věc nespadá do pravomoci správních soudů. Stěžovatel přitom souhlasí s tím, že za správní orgán nelze v posuzované věci považovat samotný krajský soud. Rozporuje však to, že krajský soud nepovažoval za správní orgán státní zastupitelství.

[15] Z tvrzení stěžovatele a obsahu listin, které předložil současně s žalobou, vyplývá, že v posuzované věci netrestní úsek státního zastupitelství požádal dne 22. 6. 2018 policejní orgán s odkazem na § 14 odst. 2 zákona o státním zastupitelství o součinnost, mimo jiné o poskytnutí listin dokládajících možnou podjatost společnosti B. jakožto člena věřitelského výboru úpadce V. Ch. G. a. s. Policejní orgán této žádosti vyhověl a dne 25. 6. 2018 poskytl státnímu zastupitelství listiny obsahující e-mailovou komunikaci mezi stěžovatelem a JUDr. V. Dne 11. 7. 2018 pak podalo státní zastupitelství krajskému soudu v insolvenčním řízení dlužníka V. Ch. G. a. s. podnět k rozhodnutí o přeměně reorganizace v konkurs spojený s návrhem na odvolání společnosti B. z věřitelského výboru. V postupu státního zastupitelství, jehož následkem došlo ke zveřejnění listin získaných v trestním řízení, pak stěžovatel spatřuje nezákonný zásah, jehož určení se před krajským soudem domáhal.

[16] Stěžovatel dovozuje pravomoc krajského soudu v posuzované věci na základě toho, že státní zastupitelství je orgánem moci výkonné a jednalo v trestním řízení ve vrchnostenském postavení. Tyto skutečnosti však samy o sobě příslušnost správních soudů k přezkumu činnosti státního zastupitelství nezakládají.

[17] Dle § 4 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu. Aby tedy mohl krajský soud věcně projednat žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, musel by být tento zásah přiřaditelný správnímu orgánu. Tím se dle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. rozumí *orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, jakož i fyzická nebo právnická osoba nebo jiný orgán, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy*. Sám stěžovatel odkazuje v této souvislosti na rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 5. 2008 č. j. 4 Ans 9/2007 - 197, v němž jsou vymezeny tři prvky vyplývající z uvedené zákonné definice: „za prvé, jedná se o orgán moci výkonné či jiný z typu orgánů

pokračování

v definici uvedených. Za druhé, tento orgán rozhoduje o právech a povinnostech fyzických a právnických osob. Za třetí, toto rozhodování se děje v oblasti veřejné správy.“ Pro možnost přezkumu činnosti správního orgánu musí vedle těchto tří znaků dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2010, č. j. 2 As 52/2010 - 59, přistoupit ještě znak čtvrtý, obsažený v § 2 s. ř. s., tedy v daném případě musí být činností správního orgánu dotčena veřejná subjektivní práva fyzických nebo právnických osob. Lze tedy shrnout, že pro možnost přezkoumání aktu správního orgánu je nutno, aby tento akt naplnil kumulativně všechny čtyři výše uvedené znaky.

[18] Akt státního zastupitelství, v němž stěžovatel spatřuje nezákonný zásah, nepochybně naplňuje znak uvedený na prvním místě, tj. byl vykonán orgánem moci výkonné (viz čl. 80 Ústavy ČR). Již druhý a třetí definiční znak v pořadí (rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy) nicméně činnost státního zastupitelství v posuzované věci nenaplňuje.

[19] V rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 6 As 58/2004 - 45, Nejvyšší správní soud konstatoval, že státní zastupitelství není orgánem, „*který by mohl rozhodovat ve správním řízení o právech a povinnostech fyzických či právnických osob. Působnost státního zastupitelství je vymezena v části druhé zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, v platném znění. Podle § 4 a § 5 uvedeného zákona státní zastupitelství podává jménem státu obžalobu v trestním řízení a plní povinnosti, které mu v souvislosti s tím trestní řád ukládá, dále je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon. Další působnost stanoví v trestním řízení trestní řád a v občanskoprávním řízení občanský soudní řád. Tento zákon tedy vůbec nepředpokládá, že by státní zastupitelství jakkoliv rozhodovalo podle předpisů ve správním řízení, tedy v žádném případě není založena pravomoc ve správním řízení rozhodovat o právech a povinnostech. Ani z Ústavy České republiky nelze dovozovat charakter státního zastupitelství jako orgánu správního, neboť i článek 79 výslovně uvádí právní poměry ministerstva a jiných správních úřadů na rozdíl od článku 80, který se zabývá další institucí, a to státním zastupitelstvím. (...) V daném případě státní zastupitelství vystupovalo jako orgán činný v trestním řízení, a nikoliv jako správní orgán ve smyslu již uvedeném, a toto trestní řízení není veřejnou správou.“*

[20] Výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud doplnil v rozsudku ze dne 4. 10. 2011, č. j. 2 As 93/2011 - 79, kde uvedl, že „*[v]ymezené postavení státního zastupitelství nicméně nevylučuje, aby byl tento státní orgán povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Jakkoliv totiž v převažující části činnosti státního zastupitelství nespadá do oblasti výkonu veřejné správy, jedná se o státní orgán, na nějž se bezpochyby minimálně v rozsahu výkonu, správní agendy vztahuje režim zákona o svobodném přístupu k informacím.“* Z citovaného rozsudku tedy vyplývá, že ve výjimečných situacích může postup státních zastupitelství podléhat přezkumu ze strany správních soudů. Jedná se však o specifické situace, kdy státní zastupitelství vykonává správní agendu, a nikoliv činnost orgánu činného v trestním řízení, případně další činnosti vyplývající z jeho specifického postavení v rámci moci výkonné a spadající do jeho působnosti tak, jak je definována v zákoně č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o státním zastupitelství“).

[21] V případě úkonů a postupů státních zastupitelství vykonávaných na základě jim svěřené působnosti se tedy dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. dále usnesení ze dne 21. 8. 2003, č. j. Na 579/2003 - 10, rozsudky ze dne 28. 4. 2005, č. j. 2 Aps 2/2004 - 69, ze dne 18. 5. 2005, č. j. 2 Aps 1/2004 - 55, ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008 - 48, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 9/2009 - 43, ze dne 6. 12. 2012, č. j. 1 As 165/2012 - 29, či ze dne 30. 8. 2018, č. j. 6 As 183/2017 - 25) nejedná o rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

[22] Působnost státních zastupitelství vymezují § 4 a § 5 zákona o státním zastupitelství. Dle § 5 odst. 1 zákona o státním zastupitelství *[s]tátní zastupitelství je oprávněno podat návrh na zahájení občanského soudního řízení anebo vstoupit do již zahájeného občanského soudního řízení jen v případech, které stanoví zákon.*

[23] Dle § 2 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona se insolvenčním řízením rozumí *soudní řízení, jehož předmětem je dlužníkuv úpadek nebo brozící úpadek a způsob jeho řešení.*

[24] Dle § 7c insolvenčního zákona *[s]tátní zastupitelství může vstoupit do zahájeného insolvenčního řízení, včetně incidenčních sporů, a moratoria.*

[25] Zákon o státním zastupitelství tedy opravňuje státní zastupitelství vstoupit v zákonem předvídaných případech do již zahájeného občanského soudního řízení. Jedním z případů, kdy je státní zastupitelství oprávněno vstoupit do probíhajícího soudního řízení je přitom insolvenční řízení jako zvláštní druh občanského soudního řízení (občanský soudní řád je v insolvenčním řízení dle § 7 insolvenčního zákona užíván podpůrně jako *lex generalis*). Využilo-li tedy státní zastupitelství v posuzované věci svého oprávnění vstoupit do insolvenčního řízení, naplňovalo tímto aktem svou působnost, která mu byla svěřena § 5 odst. 1 zákona o státním zastupitelství. Dle výše uvedeného přitom platí, že stejně tak jako nejsou správní soudy oprávněny ingerovat do postupů státního zastupitelství v případech, kdy koná jako orgán veřejné žaloby v trestním řízení (viz judikatura citovaná výše), nejsou k tomuto postupu oprávněny ani při výkonu této jeho další působnosti.

[26] Nejvyšší správní soud tak dospěl shodně s krajským soudem k závěru, že sporný postup státního zastupitelství, který stěžovatel označil jako nezákonný zásah (uverejnění informací získaných v trestním řízení) a který proto napadl žalobou podle § 82 s. ř. s., nepodléhá přezkumu ze strany soudů ve správním soudnictví, neboť žalovaný v rámci sporného postupu nejednal jako správní orgán ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud se stěžovatel domnívá, že rozhodnutí státního zástupce není v souladu s právními předpisy, musí své námitky uplatnit v rámci soustavy státních zastupitelství podle zákona č. 283/1993 Sb., případně postupem podle relevantních ustanovení trestního řádu (např. § 157a trestního řádu).

[27] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[28] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému a) a žalovanému b), jimž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jim v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu